

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 5S/16/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1021200118
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 06. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Anna Peťovská PhD.
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2021:1021200118.4

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v právnej veci žalobcu: JUDr. N. A., bytom P. mýto X/D, 831 02 Bratislava, proti žalovanému: Vláda Slovenskej republiky, Úrad vlády Slovenskej republiky, so sídlom Námestie slobody 1, 813 70 Bratislava, o preskúmanie zákonnosti uznesenia vlády Slovenskej republiky č. 30 zo dňa 17. januára 2021, uverejnené v Zbierke zákonov Slovenskej republiky pod číslom 8/2021 Z. z., a uznesenia vlády Slovenskej republiky č. 44 zo dňa 20. januára 2021, uverejnené v Zbierke zákonov Slovenskej republiky pod číslom 14/2021 Z. z., takto

rozhodol:

- I. Krajský súd v Bratislave žalobu odmieta.
- II. Žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania.

odôvodnenie:

I. Napadnuté uznesenia žalovaného

1. Uznesením vlády Slovenskej republiky č. 30 zo dňa 17. januára 2021, uverejneným v Zbierke zákonov Slovenskej republiky pod číslom 8/2021 Z. z. (ďalej aj „uznesenie č. 1“), žalovaný v bode A.1. schválil návrh na prijatie opatrení na pokles ochorení COVID-19 na území Slovenskej republiky, v bode B.1. obmedzil s účinnosťou od 27. januára 2021 podľa čl. 5 ods. 4 ústavného zákona č. 227/2002 Z. z. o bezpečnosti štátu v čase vojny, vojnového stavu, výnimočného stavu a núdzového stavu v znení neskorších predpisov (ďalej aj „zákon č. 227/2002 Z. z.“ alebo „Zákon o bezpečnosti štátu“) do pondelka, ktorý najbližšie nasleduje po dni, v ktorom Ministerstvo zdravotníctva SR potvrdilo pokles počtu hospitalizovaných pacientov s ochorením COVID-19 na celonárodnej úrovni pod hodnotu 2 500, pričom táto hodnota nebola prekročená kontinuálne 7 kalendárnych dní nasledujúcich v rade po sebe - to neplatí pre územný obvod 36 okresov, v ktorých na základe vykonaných antigénových testov od 18. januára 2021 do 26. januára 2021 vykázali menšiu mieru pozitivity ako ostatné okresy, pričom na tieto účely sa považujú hlavné mesto Bratislava a mesto Košice za jeden okres (bod B.2 uznesenia č. 1) - slobodu pohybu a pobytu zákazom vychádzania od 27. januára 2021 v čase od 05.00 hod. do 01.00 hod. nasledujúceho dňa, toto obmedzenie končí uplynutím 7. februára 2021, pričom žalovaný v tomto bode uznesenia v odsekoch 1. až 33. určil výnimky, na ktoré sa obmedzenie nevzťahuje. V bode B.2. uznesenia č. 1 žalovaný obmedzil s účinnosťou od 3. februára 2021 podľa čl. 5 ods. 4 ústavného zákona č. 227/2002 Z. z. na území Slovenskej republiky pre územný obvod 36 okresov, v ktorých na základe vykonaných antigénových testov od 18. januára 2021 do 26. januára 2021 vykázali menšiu mieru pozitivity ako ostatné okresy, pričom na tieto účely sa hlavné mesto Bratislava a mesto Košice považujú za jeden okres - slobodu pohybu a pobytu zákazom vychádzania od 3. februára 2021 v čase od 05.00 hod. do 01.00 hod. nasledujúceho dňa, toto obmedzenie končí uplynutím 7. februára 2021, pričom žalovaný v tomto bode uznesenia v odsekoch 1. až 22. určil výnimky, na ktoré sa obmedzenie nevzťahuje.

2. Uznesením vlády Slovenskej republiky č. 44 zo dňa 20. januára 2021, uverejneným v Zbierke zákonov Slovenskej republiky pod číslom 14/2021 Z. z. (ďalej aj „uznesenie č. 2“) žalovaný v bode A.1. schválil návrh na predĺženie trvania opatrení prijatých uznesením vlády SR č. 1 zo 6. januára 2021 podľa čl. 5 ods. 4 ústavného zákona č. 227/2002 Z. z. a na zmenu a doplnenie uznesenia vlády SR č. 30 zo 17. januára 2021; v bode B.1. zmenil bod B.1 uznesenia vlády SR č. 1 zo 6. januára 2021 tak, že slová: „24. januára“ nahradil slovami „26. januára“; v bode B. 2. uznesenia č. 2 zmenil bod B.1 uznesenia vlády SR č. 30 zo 17. januára 2021 (uznesenie č. 1) tak, že slová „to neplatí“ nahradil slovami „to, s účinnosťou od 3. februára 2021, neplatí“. V bode C.1. uznesenia č. 2 doplnil v bode B.1 uznesenia vlády SR č. 30 zo 17. januára 2021 (uznesenie č. 1) v bodoch 18 a 19 na konci slová: „alebo osoba, ktorej zdravotný stav alebo zdravotná kontraindikácia neumožňuje vykonanie testu na ochorenie COVID-19, osobu, ktorej bolo diagnostikované stredne ťažké alebo ťažké mentálne postihnutie alebo osobu dispenzarizovanú so závažnou poruchou autistického spektra,“; v bode C.2. uznesenia č. 2 doplnil bod B.1 uznesenia vlády SR č. 30 zo 17. januára 2021 (uznesenie č. 1) bodmi 34 až 36, ktoré znejú: „34. od 27. januára 2021 do 2. februára 2021 cestu osoby na účel vykonania pracovného pohovoru, výberového konania, prijímacieho konania alebo uzavretia pracovnej zmluvy alebo inej obdobnej zmluvy a cestu späť, ak sa táto osoba preukáže negatívnym výsledkom RT-PCR testu alebo antigénového testu certifikovaného na území Európskej únie na ochorenie COVID-19 vykonaného od 18. januára 2021 alebo ak táto osoba prekonala ochorenie COVID-19 a má o jeho prekonaní doklad nie starší ako tri mesiace, alebo ak táto osoba bola zaočkovaná proti ochoreniu COVID-19 aj druhou dávkou vakcíny a od tohto očkovania uplynulo aspoň 14 dní, 35. od 3. februára 2021 do 7. februára 2021 cestu osoby na účel vykonania pracovného pohovoru, výberového konania, prijímacieho konania alebo uzavretia pracovnej zmluvy alebo inej obdobnej zmluvy a cestu späť, ak sa táto osoba preukáže negatívnym výsledkom RT-PCR testu alebo antigénového testu certifikovaného na území Európskej únie na ochorenie COVID-19 vykonaného od 18. januára 2021 alebo ak táto osoba prekonala ochorenie COVID-19 a má o jeho prekonaní doklad nie starší ako tri mesiace, alebo ak táto osoba bola zaočkovaná proti ochoreniu COVID-19 aj druhou dávkou vakcíny a od tohto očkovania uplynulo aspoň 14 dní, 36. cestu osoby s dieťaťom do troch rokov veku do vzdialenosti 1000 m od bydliska a cestu späť,“. V bode C.3. uznesenia č. 2 doplnil bod B.2. uznesenia vlády SR č. 30 zo 17. januára 2021 (uznesenie č. 1) bodmi 23 a 24, ktoré znejú: „23. cestu na účel vykonania pracovného pohovoru, výberového konania, prijímacieho konania alebo uzavretia pracovnej zmluvy alebo inej obdobnej zmluvy a cestu späť, 24. cestu osoby s dieťaťom do troch rokov veku do vzdialenosti 1000 m od bydliska a cestu späť“.

II. Žaloba

3. Žalobou doručenu Krajskému súdu v Bratislave ako správneho súdu (ďalej len „správny súd“) dňa 28.01.2021 sa žalobca domáha preskúmania zákonnosti uznesenia vlády Slovenskej republiky č. 30 zo dňa 17. januára 2021 a uznesenia vlády Slovenskej republiky č. 44 zo dňa 20. januára 2021. Žalobca žiada uznesenie č. 1 a uznesenie č. 2 zrušiť podľa § 191 ods. 1 písm. c), d), e), f) zákona č. 162/2015 Z. z. Správneho súdneho poriadku (ďalej aj „SSP“).

4. Žalobu odôvodnil tak, že žalovaný uznesením č. 1 a uznesením č. 2 (ďalej aj „napadnuté uznesenia“) uložil fyzickým osobám povinnosť - zákaz vstupu do prírody na obdobie od 27. januára 2021 do 03. februára 2021, ak sa nezúčastnia celoslovenského skriningového testu na COVID-19 v januári 2021, resp. ak nebudú schopné sa preukázať potvrdením o negatívnom teste na COVID-19, prekonaním choroby COVID-19 či vakcináciou proti COVID-19. Zákaz bol kontrolovaný a vynucovaný príslušníkmi Policajného zboru Slovenskej republiky a regionálnymi úradmi verejného zdravotníctva, vrátane ukladania pokút v rámci správneho skonania. Žalobca má za to, že žalovaný zmysluplne nevysvetlil svoje opatrenia a ich primeranosť na ochranu zdravia a rozhodol sa využiť šírenie strachu, nátlaku a represívnych zložíek na vynútenie poslušnosti obyvateľov SR, vrátane diskriminácie „nekonformnej“ časti obyvateľov SR. Podľa žalobcu došlo napadnutými uzneseniami žalovaného k porušeniu jeho základných ľudských práv ustanovených najmä v článku 23 Ústavy SR, ale aj v článku 2 Sloboda pohybu Protokolu 4 k Dohovoru o ľudských právach. Žalobca zákaz uložený napadnutými uzneseniami považuje za nezákonný, nedôvodný a neprimeraný, pretože je podľa neho nelogické podmieňovať testovaním zdravý pohyb v prírode, ktorý preukázateľne pôsobí pozitívne na posilnenie imunity človeka a jeho schopnosť sa vysporiadať s vírusovými ochoreniami, naopak ho považuje za formu trestu pre tých, ktorí sa nezúčastnili testovania, resp. nezúčastnia vakcinácie, uloženého na základe svojvôle výkonnej moci s cieľom nie chrániť zdravie občanov SR, ale vykonať nátlak za naplnením iného účelu, ktorý žalobca vidí v odborne nepodloženom celoplošnom testovaní obyvateľov

SR, ktoré je podľa neho súčasťou nikým neschválenej a fyzickými osobami neodsúhlasenej vedeckej štúdie na občanoch SR. K otázke vakcinácie žalobca vyjadril pochybnosti o tom, či rovnako zo strany farmaceutických firiem nejde o zámer experimentu na obyvateľoch. Napadnuté uznesenia majú podľa žalobcu viesť k diskriminácii a poškodzovaniu práv a právom chránených záujmov časti obyvateľov SR, čo je v rozpore s ústavou a medzinárodnými dohovormi a zmluvami, ktorými je Slovenská republika viazaná. Na podporu svojich tvrdení označil ako dôkazy článok Inštitútu ľudských práv: Inštitút ľudských práv považuje sankcie za neúčast' na celoplošnom testovaní za porušenie ľudských práv - dostupný na: <https://www.webnoviny.sk/institut-ludskych-prav-povazuje-sankcie-za-neucast-na-celoplosnom-testovani-za-porusenie-ludskych-prav/>, článok doc. JUDr. B. V., DrSc.: Čo dal a vzal rok 2020 právnemu štátu na Slovensku, ktorý priložil k správnej žalobe, článok doc. JUDr. W. V., CSc.: Niekoľko poznámok k opatreniam Úradu verejného zdravotníctva Slovenskej republiky - dostupný na: <https://comeniusblog.flaw.uniba.sk/2020/11/09/niekolko-poznamok-k-opatreniam-uradu-verejneho-zdravotnictva-slovenskej-republiky/>, článok JUDr. M. O.: Núdzový stav z pohľadu medzinárodných ľudskoprávných štandardov - dostupný na: <https://beta.ucps.sk/nudzovy-stav-z-pohladu-medzinarodnych-ludskopravnich-standarov>, článok Mgr. M. Z.: O nezákonnosti opatrení Úradu verejného zdravotníctva SR v súvislosti s COVID-19 - dostupný na: <https://www.skubla.sk/clanky/o-nezakonnosti-opatreni-uradu-verejneho-zdravotnictva-sr-v-suvlosti-s-covid-19>, článok JUDr. Z. I.: Harabinovu právnu analýzu spochybňujúcu zákonnosť nariadenia nosiť rúška potvrdil belgický aj nemecký súd - dostupný na: <https://www.slovanskenoviny.sk/harabinovu-pravnu-analyzu-spochybnujucu-zakonnost-nariadenia-nosit-ruska-potvrdil-belgicky-aj-nemecky-sud/>, články JUDr. O. H.: RT-PCR a antigénové testy nefungujú na zistenie infekcie COVID-19 - kompletný rozbor, Výsledky celoplošného testovania dokázali potrebu zrušenia všetkých opatrení, Účastníci dobrovoľného testovania majú právo na odmenu za účasť na vedeckom experimente - dostupné na: <https://akw.sk/covid-19/rt-pcr-a-antigenove-testy-nefunguju-na-zistenie-infekcie-covid-19-kompletny-rozbor/> a <https://akw.sk/covid-19/vysledky-celoplosneho-testovania-dokazali-potrebu-zrusenia-vsetkych-opatreni> a <https://akw.sk/covid-19/ucastnici-dobrovolneho-testovania-maju-pravo-na-odmenu-za-ucast-na-vedeckom-experimente/>, článok Helsinský výbor: Izraelská vláda a Pfizer vedú nelegálny experiment na ľuďoch - dostupný na: <https://www.eurospekt.sk/helsinsky-vybor-izraelska-vlada-a-pfizer-vedu-nelegalny-experiment-na-ludoch>.

5. Žalobca poukázal aj na ďalšie vady, ktorými podľa neho napadnuté uznesenia trpia a v súvislosti s nimi poukázal na viaceré články Ústavy SR. Konkrétne poukázal na článok 2 ods. 2, článok 13 ods. 1, 2, 4 a článok 23 ods. 1, 3 ústavy. Vychádzajúc z citovaných článkov Ústavy SR dospel k názoru, že žalovaný nekonal iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon, pretože povinnosti možno ukladať len zákonom alebo na základe zákona, v jeho medziach a pri zachovaní základných práv a slobôd alebo nariadením vlády podľa článku 120 ods. 2 Ústavy SR, a nie napadnutými uzneseniami, ako to urobil žalovaný. Žalovaný navyše podľa žalobcu nezohľadnil pri obmedzovaní základných práv a slobôd ich podstatu a zmysel a nepoužil takéto obmedzenia len na ustanovený cieľ - ochranu verejného zdravia. Žalobca na podporu tejto argumentácie odkázal na rozsudok Mestského súdu v Prahe sp. zn. 18 A 59/2020 zo dňa 13. novembra 2020, priložený k žalobe, ktorým mestský súd zrušil opatrenie Ministerstva zdravotníctví ČR z 19. októbra 2020, ktoré rozšírilo povinnosť nosiť rúška aj vonku v prípade, ak je človek bližšie ako dva metre k inému človeku. Súd zrušil predmetné opatrenie z dôvodu, že v opatrení chýbali konkrétne, zrozumiteľné a podložené úvahy, na základe ktorých by súd mohol účinne a zodpovedne preskúmať, či je z hľadiska dosiahnutia deklarovaného cieľa skutočne nevyhnutné trvať na povinnom nosení ochranných prostriedkov dýchacích ciest v aktuálnom stanovenom rozsahu. Ministerstvo podľa súdu nevysvetlilo, prečo predchádzajúce opatrenia sprísnilo. Rovnako podľa súdu v opatrení absentovali aj úvahy, prečo ministerstvo zvolilo práve tie výnimky, ktoré opatrenie obsahuje.

6. Z hľadiska zákonnosti napadnutých uznesení žalobca argumentoval aj tým, či forma uznesenia vlády je vôbec ústavne a zákonmi ustanoveným prostriedkom na obmedzovanie základných práv a slobôd a ukladanie povinností, pričom je názoru, že tomu tak nie je a napadnuté uznesenia trpia aj touto zásadnou formálnou vadou. Ďalej mal za to, že napadnuté uznesenia sú nezákonné aj preto, že v súčasnosti neexistujú ústavou a zákonmi predpokladané dôvody na trvanie núdzového a mimoriadneho stavu, pretože žiadnym z celoplošných testovaní nebola preukázaná existencia pandémie, a nie sú splnené podmienky článku 5 odseku 2 ústavného zákona č. 227/2002 Z. z., podľa ktorého možno núdzový stav vyhlásiť v nevyhnutnom rozsahu a na nevyhnutný čas a predlžovanie súčasného stavu je výsledkom svojvôle výkonnej moci.

7. Ďalšími vadami, ktorými sú napadnuté uznesenia podľa žalobcu zaťažené, sú ich neprimeranosť a neopodstatnenosť naplnenia cieľa sledovaného žalovaným, ktorým má byť ochrana zdravia, pretože podľa názoru žalobcu sa žalovaný pokúša o vytvorenie nátlaku na verejnosť formou trestania, aby bol dosiahnutý iný cieľ. Neprimeranosť napadnutých uznesení žalobcu vidí v tom, že zákaz pohybu v prírode, kde nie je dôvodné očakávať, že dôjde k šíreniu nákazy prostredníctvom fyzických osôb len z toho dôvodu, že tieto neboli testované alebo vakcinované. Podľa žalobcu je skôr dôvodné očakávať, že tzv. dobrovoľné plošné testovanie občanov, kde sa títo pod nátlakom diskriminačných opatrení vlády SR a Úradu verejného zdravotníctva SR a negatívnej propagandy širenej masmédiami boli povinní zdržiavať dlhodobo v radoch v nepriaznivom počasí, došlo k masívnemu šíreniu nákazy v spoločnosti. Žalobca uviedol aj štátnymi orgánmi a Svetovou zdravotníckou organizáciou dlhodobo komunikovanú zásadu, že na šírenie infekcie je potrebné byť po nejaký čas v blízkosti nakazenej fyzickej osoby (cca 2 metre), takže aj keby fyzická osoba na prechádzke či pri individuálnej športovej činnosti bola nakazená, tak k prenosu nákazy nemôže dôjsť. Žalobca poukázal aj na neproporciálnosť napadnutými uzneseniami zavedeného zákazu v porovnaní s umožnením nákupu netestovanými, resp. nevakcinovanými fyzickými osobami v hypermarketoch, kde dochádza k bezprostrednej interakcii fyzických osôb, a teda k ideálnemu prostrediu k šíreniu nákazy.

8. Zo všetkých vyššie uvedených právnych a skutkových okolností žalobca považuje žalobou napadnuté uznesenia vlády SR za nezákonné a preto navrhol, aby správny súd po preskúmaní uznesenie vlády č. 30 zo dňa 17. januára 2021 a uznesenie vlády Slovenskej republiky č. 44 zo dňa 20. januára 2021 zrušil.

III. Vyjadrenie žalovaného

9. Žalovaný sa k žalobe vyjadril písomným podaním zo dňa 31.03.2021. Namietal nesprávne vymedzenie okruhu účastníkov a neprípustnosť žaloby. Vo vyjadrení poukázal na skutočnosť, že vláda Slovenskej republiky nemá právnu subjektivitu. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Cdo 227/2019 zo dňa 28.11.2019, v ktorom NS SR konštatoval, že: „právny záver nižších súdov o nedostatku procesnej subjektivity označenej žalovanej [Vlády SR] nevykazuje znaky nesúlady s úpravou zákona č. 575/2001 Z. z.“ Ďalej uviedol nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 31/99 zo 17. marca 1999, kde ústavný súd konštatuje, že: „Vládu Slovenskej republiky nemožno pokladať za ústredný orgán štátnej správy Slovenskej republiky“ a uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. SŽ-o- NS64/03, podľa ktorého: „Vláda Slovenskej republiky nemá v zmysle § 19 OSP spôsobilosť mať práva a povinnosti v oblasti občianskeho práva, pričom procesnú spôsobilosť jej nepriznáva žiaden zákon.“

10. Neprípustnosť žaloby odôvodňoval ustanovením § 7 písm. h) Správneho súdneho poriadku, podľa ktorého správne súdy nepreskúmajú rozhodnutia, opatrenia, rozkazy, nariadenia, príkazy a pokyny, personálne rozkazy a disciplinárne rozkazy orgánov verejnej správy, ktorých preskúmanie vylučuje osobitný predpis. Za osobitný predpis označil § 1aa zákona č. 575/2001 Z. z. o organizácii činnosti vlády a organizácii ústrednej štátnej správy, podľa ktorého vláda rozhoduje spravidla formou uznesenia vlády, ktoré nepodlieha preskúmaniu súdom, ak osobitný predpis neustanovuje inak.

11. Žalovaný následne argumentoval tým, že žalobca aj s odvolaním sa na niektoré rozhodnutia súdov (napr. ÚS 410/2020) naznačuje, že niektoré správne akty majú povahu tzv. hybridného správneho aktu, avšak neuvádza, o aký konkrétny druh správneho aktu ide v prípade napadnutého uznesenia vlády SR a aký dôvod následne opodstatňuje prípustnosť správneho konania v zmysle žaloby. Žalovaný uviedol, že spomenuté judikáty ako hybridný správny akt označujú opatrenia Úradu verejného zdravotníctva, nie uznesenia vlády Slovenskej republiky, resp. ak sa venujú skúmaniu uznesenia vlády Slovenskej republiky, tak v rámci iných druhov konaní (konanie pred Ústavným súdom SR) a nie v rámci správneho konania. Žalobou napadnuté uznesenia vlády SR naplňajú ústavný zákon č. 227/2002 Z. z. o bezpečnosti štátu v čase vojny, vojnového stavu, výnimočného stavu a núdzového stavu v znení neskorších predpisov a skôr ako k „rozhodnutiu“ individuálne voči žalobcovi majú svojou podstatou bližšie k právnemu predpisu v zmysle § 7 písm. c) Správneho súdneho poriadku, ako to aj vyplýva zo žaloby. V súvislosti s uznesením vlády žalovaný odkázal na nález Ústavného súdu SR č. PL. ÚS 21/08 zo dňa 23.9.2009, podľa ktorého právne akty (opatrenia) všeobecnej povahy (smernice, uznesenia), ktoré nemajú konkrétne určených adresátov, nemožno považovať za individuálne správne akty. Analógiou uvedeného nálezu Ústavného súdu SR je zrejmé, že napadnuté uznesenie vlády SR, ktoré nemá

konkrétnych adresátov, nemožno považovať za individuálny správny akt, ktorý by mohol podliehať súdному preskúmaniu. Ústava SR zveruje v článku 129 ods. 6 Ústavy SR kompetenciu preskúmať rozhodnutie o vyhlásení výnimočného stavu alebo núdzového stavu a na toto rozhodnutie nadväzujúce ďalšie rozhodnutia, či boli vydané v súlade s ústavou alebo s ústavným zákonom, Ústavnému súdu SR. V tejto súvislosti napadnuté uznesenia je možné podľa žalovaného považovať za rozhodnutia nadväzujúce na rozhodnutie o vyhlásení núdzového stavu.

12. K odlišnému stanovisku sudcu Ústavného súdu SR O. Straku vo veci sp. zn. PL. ÚS 22/2020 žalovaný uviedol, že toto samo osebe iba upozorňuje na zmeny v trestnom v práve: „Moja výhrada smeruje výlučne k potrebe jednoznačne odmietnuť udeľovanie drakonických trestov v čase núdzového stavu. Podľa ustanovenia § 134 ods. 2 písm. a) Trestného zákona sa krízovou situáciou rozumie aj núdzový stav. Preukázateľne sa vedie diskusia aj medzi právnymi expertmi a objavujú sa názory, podľa ktorých v čase vyhláseného núdzového stavu nie je iná možnosť, ako automaticky prihliadať nato, že trestný čin bol spáchaný počas krízovej situácie.“ Nebolo mu preto zrejmé, ako toto stanovisko aplikuje žalobca na napadnuté uznesenia a správne konanie.

13. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti bol žalovaný toho názoru, že napadnuté uznesenia sú v súlade s Ústavou SR, s ústavným zákonom o bezpečnosti štátu v čase vojny, vojnového stavu, výnimočného stavu a núdzového stavu a so zákonom o organizácii činnosti vlády a organizácii ústrednej štátnej správy v záujme ochrany zdravia a života občanov a žalobu navrhol odmietnuť podľa § 98 ods. 1 písm. g) Správneho súdneho poriadku.

IV. Ďalšie vyjadrenia

14. Žalobca na vyjadrenie žalovaného k žalobe reagoval písomným podaním zo dňa 17.04.2021 a na svojej žalobe zotrval. Nesúhlasil s vyjadrením žalovaného, že správny súd nie je príslušný, resp. oprávnený vykonať v prejednávanej veci súdny prieskum a záväzne rozhodnúť, pričom poukázal na článok 46 ods. 2 Ústavy SR, podľa ktorého sa každý, kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd.

15. Žalobca bol toho názoru, že subjekt, ktorý je oprávnený rozhodovať a prijímať opatrenia, ktoré vyvolávajú určitý následok, musí tiež znášať zodpovednosť. Vo vyjadrení uviedol citáciu z Predbežnej správy o opatreniach prijatých v členských štátoch Európskej únie v dôsledku krízy Covid-19 a ich vplyv na demokraciu, právny štát a základné práva Európskej komisie pre demokraciu prostredníctvom práva (Benátska komisia), kde na str. 24 v časti B. Súdne (interné preskúmanie) a externé preskúmanie Benátska komisia uvádza:

„77. Súdne preskúmanie núdzových opatrení je ďalšou zárukou proti rizikám zneužitia právomoci výkonnej moci. Právo na spravodlivý proces a na účinné opravné prostriedky zakotvené v čl. 6 a 13 EDLP sa naďalej uplatňujú počas núdzového stavu. To znamená, že jednotlivci, ktorých sa týkajú núdzové opatrenia, musia byť schopní napadnúť tieto opatrenia súdnou cestou. Opäť platí, že výkonnej moci môže byť poskytnutá rôzna miera voľnej úvahy, v závislosti od okolností, čo však nemusí viesť k faktickému popretiu individuálnych práv. Súdny systém musí poskytovať jednotlivcom účinné prostriedky v prípade, že štátne orgány zasiahnu do ich ľudských práv.

78. Súdne preskúmanie môžu vykonávať občianske alebo správne súdy, ako aj trestné súdy pri riešení penalizovaného porušenia núdzových právnych predpisov/opatrení. Zapojené sú aj najvyššie súdy, najmä ústavný súd (alebo súd s rovnocennou jurisdikciou), ak v krajine existujú, ktoré musia mať právomoc nariadiť predbežné opatrenia na základe žiadosti buď významného počtu menšinových poslancov, alebo hlavy štátu.

79. Vo svojom stanovisku z roku 2006 k ochrane ľudských práv v núdzových situáciách Benátska komisia uviedla, že „vnútroštátne súdy musia mať úplnú jurisdikciu na preskúmanie obmedzujúcich opatrení z hľadiska ich zákonnosti a oprávnenosti a ich súladu s príslušnými ustanoveniami dohovoru“. Toto sa plne vzťahuje na núdzové opatrenia prijaté v súčasnej kríze Covid-19. Niektoré akty týkajúce sa stavu núdze, najčastejšie jeho samotné vyhlásenie, môžu byť vylúčené z preskúmania súdnou cestou alebo môžu byť predmetom iba obmedzeného (formálneho) preskúmania. Súdnictvo môže navyše výkonnému

orgánu v rozhodovacom procese poskytnúť väčšiu diskrečnú právomoc pri prijímaní opatrení potrebných na zvládnutie núdzového stavu. Nikdy však nesmie nechať výkonný orgán konať bez akýchkoľvek obmedzení a akejkolvek kontroly.

80. Ako už bolo uvedené, interné preskúmanie (parlamentom a súdom) by malo byť doplnené externým preskúmaním, ktoré vykonávajú medzinárodné súdne, kvázi súdne alebo iné orgány (napr. ESLP).“

16. Žalobca je toho názoru, že žalovaný pri svojom rozhodovaní zvolil taký postup, kde zámerne zasahuje do ľudských práv a slobôd takým spôsobom, aby spôsobil ich nepreskúmateľnosť a tým zamedzil akejkolvek účinnej ochrane pred zneužívaním moci a svojvôľou orgánov verejnej moci.

17. Na argumenty žalovaného ohľadne nemožnosti považovať napadnuté uznesenia za opatrenia orgánov verejnej správy majúce hybridnú povahu, a teda že nie je možné sa odvolávať na rozhodnutia ústavného súdu, ktorý vo viacerých rozhodnutiach vyslovil tento názor v súvislosti s rozhodnutiami iných úradov (opatrenia UVZ), a preto nie je možné podať voči nim správnu žalobu podľa tretej časti prvej hlavy Správneho súdneho poriadku, žalobca uviedol, že žalovaný okrem toho, že uviedol okolnosť, že tieto rozhodnutia ústavného súdu sa konkrétne týkali opatrení Úradu verejného zdravotníctva, neponúka v stanovisku žiadne podstatné dôvody, na základe ktorých by mali byť uznesenia vlády SR obmedzujúce základné ľudské práva a slobody považované za materiálne iné rozhodnutia orgánov výkonnej moci, než opatrenia Úradu verejného zdravotníctva obmedzujúce základné ľudské práva a slobody, a teda by nemali podliehať prieskumu správneho súdu. Pritom žalovanému musí byť zrejmé, že v zmysle čl. 120 ods. 1 Ústavy SR je vykonávacím predpisom vlády výlučne nariadenie. Uznesenie vlády je (interným) nástrojom vlády, ktorým nič nevykonáva, ale rozhoduje smerom do štátnej správy. V tejto súvislosti poukázal na uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 514/2013 zo dňa 22.11.2012, podľa ktorého: „Uznesenie vlády je vo všeobecnosti len interným aktom riadenia adresovaným členom vlády (a ostatným ústredným orgánom štátnej správy), prípadne im podriadeným orgánom štátnej správy. Jeho účelom je určiť podmienky, ktoré majú dodržiavať tieto orgány štátnej správy pri príprave a predkladaní návrhov zákonov a iných všeobecne záväzných predpisov na rokovanie vlády. Z legislatívnych pravidiel vlády však nevznikajú žiadne subjektívne práva ani povinnosti osobám stojacim mimo štruktúry štátnej správy, resp. výkonnej moci, na ktorej vrchole vláda stojí (čl. 108 ústavy).“ Ďalej na podporu svojich tvrdení odkázal na uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 102/08 zo dňa 10.4.2008, ktoré stanovuje: „Čo sa týka napadnutého uznesenia vlády, ústavný súd konštatuje, že uznesenie vlády je iba aktom riadenia v zásade bez externých účinkov, ktoré zaväzuje ministerstvá len rozpracovávať prijaté opatrenia vo forme budúcich legislatívnych návrhov všeobecne záväzných právnych predpisov, v rámci ktorého legislatívneho procesu bude mať sťažovateľ ako zástupca verejnosti možnosť pripomienkovať a ďalej ovplyvňovať.“ Takže uznesenie vlády podľa žalobcu nie je vykonávacím právnym predpisom (§ 1 ods. 1 zákona č. 400/2015 Z. z.), ale je to rozhodovací správny akt dovnútra štátnej správy, bez externých účinkov na fyzické a právnické osoby (§ 1aa zákona č. 575/2001 Z. z.). Vo vyjadrení poukázal aj na nález Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 354/09 zo dňa 22.01.2009 a nález Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 261/08 zo dňa 30.10.2008, ktoré sa týka ústavne súladného výkladu právnych predpisov.

18. Žalobca vytkol žalovanému, že vo vyjadrení sa obmedzil vyslovene na procesné otázky žaloby, avšak ani okrajovo sa nedotkol materiálnej podstaty žaloby, t. j. zákonnosti opatrení resp. dôvodov, ktoré viedli k napadnutiu uznesení č. 1 a č. 2. Zároveň mal za to, že žalovaný zámerne odkláňa pozornosť súdu od merita veci a snaží sa nepripustiť akékoľvek posudzovanie svojho konania - vydávania paaktov.

19. Žalovaný zareagoval na repliku žalobcu písomným podaním zo dňa 29.04.2021 naďalej argumentujúc, že nie sú splnené procesné podmienky, a preto by mala byť žaloba odmietnutá. Nesúhlasil s názorom žalobcu, ktorý právomoc súdu odvodzuje od čl. 46 ods. 2 Ústavy SR. Ústava SR v druhej vete tohto článku ustanovuje, že zákon nemôže z právomoci súdu vylúčiť také rozhodnutie, ktoré sa týka základných ľudských práv a slobôd. Aj bez ďalšieho preskúmania je zrejmé, že napadnuté uznesenia predstavujú zásah do základných práv a slobôd jednotlivcov, pretože boli za tým účelom - obmedziť práva, prijaté. To však ešte automaticky neznamená, že ich možno napadnúť podľa čl. 46 ods. 2 Ústavy SR na všeobecnom súde. Základný modus operandi určenia druhu rozhodnutia, ktorý podlieha prieskumu podľa čl. 46 ods. 2 Ústavy SR podľa žalovaného vyplýva z požiadavky, že musí ísť o rozhodnutie orgánu verejnej správy. Podľa § 3 ods. 1 písm. b) Správneho súdneho poriadku sa rozhodnutím orgánu verejnej správy rozumie správny akt vydaný orgánom verejnej správy v administratívnom konaní, ktorý je formálne označený ako rozhodnutie alebo je za rozhodnutie

považovaný podľa osobitného predpisu, ktorý zakladá, mení, zrušuje alebo deklaruje práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzickej osoby a právnickej osoby, alebo sa jej priamo dotýka. Podľa § 3 ods. 1 písm. c) Správneho súdneho poriadku sa opatrením rozumie správny akt vydaný orgánom verejnej správy v administratívnom konaní, ktorým sú, alebo môžu byť práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzickej osoby a právnickej osoby priamo dotknuté. Podľa § 3 ods. 1 písm. a) SSP sa administratívnym konaním rozumie postup orgánu verejnej správy v rámci výkonu jeho pôsobnosti v oblasti verejnej správy pri vydávaní individuálnych správnych aktov a normatívnych správnych aktov. S poukazom na vyššie citovaný článok ústavy a zákonné ustanovenia žalovaný dospel k záveru, že napadnuté uznesenia ako opatrenia žalovaného nie sú správnymi aktmi, nakoľko nie sú vydávané v administratívnom konaní, ale podľa čl. 5 ods. 4 ústavného zákona č. 227/2002 Z. z. v spojení s čl. 5 ods. 3 Zákona o bezpečnosti štátu v čase núdzového stavu vyhláseného z dôvodu ohrozenia života a zdravia osôb v príčinnej súvislosti so vznikom pandémie, kedy možno v nevyhnutnom rozsahu a na nevyhnutný čas podľa závažnosti ohrozenia obmedziť základné práva a slobody a uložiť povinnosti na postihnutom alebo na bezprostredne ohrozenom území, ktorým môže byť aj celé územie Slovenskej republiky. Podľa čl. 1 ods. 9 Zákona o bezpečnosti štátu, riadenie štátu v čase núdzového stavu upravuje zákon č. 387/2002 Z. z. o riadení štátu v krízových situáciách mimo času vojny a vojnového stavu v znení neskorších predpisov (ďalej len „Zákon o riadení štátu“), v zmysle ktorého (§ 4 ods. 1 písm. a/) vláda prijíma opatrenia na riešenie krízových situácií.

20. Podľa názoru žalovaného nejde teda o administratívne konanie, ale o zákonom predpokladané obmedzenie základných práv a slobôd. Argumentoval, že napadnuté uznesenia, ktorými vláda Slovenskej republiky ako vrcholný orgán výkonnej moci, ktorý má okrem iného normotvornú právomoc, ktorá spočíva v možnosti vydávať nariadenia na vykonanie zákona, ako aj vydať nariadenia v medziach zákona, obmedzila základné práva a slobody, nepredstavujú rozhodnutia orgánu verejnej správy, ktoré možno podrobiť prieskumu všeobecným súdom podľa čl. 46 ods. 2 Ústavy SR, ale jedná sa o normy, ktoré nepodliehajú prieskumu všeobecným súdom podľa § 2 ods. 2 Správneho súdneho poriadku a § 177 ods. 1 Správneho súdneho poriadku, a tieto podliehajú prieskumu Ústavným súdom SR podľa článku 129 ods. 6 Ústavy SR. Rovnaký názor zastáva Ústavný súd SR v náleze PL. ÚS 2/2021 zo dňa 31.03.2021: „Ústavodarca zveril v čl. 129 ods. 6 ústavy ústavnému súdu právomoc rozhodovať o tom, či rozhodnutie o vyhlásení výnimočného stavu alebo núdzového stavu a na toto rozhodnutie nadväzujúce ďalšie rozhodnutia boli vydané v súlade s ústavou alebo s ústavným zákonom. Ústavný systém Slovenskej republiky teda predpokladá právnu kontrolu núdzového stavu ústavným súdom.“

21. So žalobcom naznačeným názorom, že uznesenia vlády Slovenskej republiky sú len interným aktom riadenia a že vláda Slovenskej republiky vykonáva svoju normotvorbu výlučne nariadeniami v zmysle čl. 120 ods. 1 Ústavy SR, pričom na podporu svojich tvrdení uvádza niekoľko rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky, ktoré však skutkovo neprejednávajú rozhodnutia vlády Slovenskej republiky počas núdzového stavu, nesúhlasil. Uviedol, že rozhodnutia vydané počas núdzového stavu na základe zákonného zmocnenia si nemožno zamieňať s bežnými uzneseniami vlády Slovenskej republiky, ktoré sa spomínajú v uvedených judikátoch. Žalovaný ďalej uvádza, že Zákon o bezpečnosti štátu (čl. 6 ods. 2 písm. f/) ako aj Zákon o riadení štátu (§ 4 ods. 1 písm. a/) zverujú vláde SR do rúk právomoc prijímať opatrenia, ktorých cieľom je predchádzanie, riešenie alebo zmiernenie škôd, či následkov núdzového stavu, pričom pod pojmom krízová situácia sa rozumie aj núdzový stav. Ústavný Zákon o bezpečnosti štátu stojí vedľa Ústavy Slovenskej republiky, t.j. má rovnakú právnu silu a zároveň z jeho podstaty vyplýva, že k jeho použitiu dochádza výnimočne. Musí reagovať promptne na zložité a nepredvídateľné situácie bez možnosti predchádzajúcej prípravy. Ani jeden z vyššie menovaných zákonov nepredpisuje formu, akú by mali mať opatrenia vlády Slovenskej republiky, a preto je argumentácia žalobcu ohľadne nesplnenia formálnych náležitostí nesprávna.

22. K žalobcom v replike citovanej Predbežnej správe Európskej komisie pre demokraciu prostredníctvom práva o opatreniach prijatých v členských štátoch Európskej únie v dôsledku krízy Covid-19 a ich vplyve na demokraciu, právny štát a základné práva žalovaný uviedol, že priamo v bode 79 tejto správy (ktorý cituje aj žalobca) je uvedené, že: „niektoré akty týkajúce sa stavu núdze, najčastejšie jeho samotné vyhlásenie, môžu byť vylúčené z preskúmania súdnou cestou alebo môžu byť predmetom iba obmedzeného (formálneho) preskúmania. Súdnicstvo môže navyše výkonnému orgánu v rozhodovacom procese poskytnúť väčšiu diskrečnú právomoc pri prijímaní opatrení potrebných na zvládnutie núdzového stavu. Nikdy však nesmie nechať výkonný orgán konať bez akýchkoľvek obmedzení a akejkolvek kontroly.“

23. Záverom žalovaný uviedol, že žalobca si vzhľadom na jeho hodnotenie, že vláda Slovenskej republiky pri svojom rozhodovaní zvolila taký postup, kde zámerne zasahuje do ľudských práv a slobôd takým spôsobom, aby spôsobila nepreskúmateľnosť, a tým zamedzila akejkolvek účinnej ochrane pred zneužívaním moci a svojvôľou (orgánov verejnej moci) uvedomuje, že napadnuté uznesenia nie je možné preskúmať všeobecným súdom, ale len Ústavným súdom Slovenskej republiky, a teda sa de facto stotožňuje s týmto záverom, avšak napriek tomu trvá na žalobe. Žalovaný nakoniec poukázal na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky č. PL ÚS 2/2021, ktorý aj pripojil k svojmu vyjadreniu a ktorý podrobne odpovedá na zákonnosť opatrení vydaných vládou Slovenskej republiky.

24. Žalobca sa k vyjadreniu žalovaného zo dňa 29.04.2021 vyjadril písomným podaním zo dňa 14.05.2021. Vyjadril sa tak, že preskúmanie núdzových opatrení je podľa Benátskej komisie významnou zárukou proti rizikám zneužitia právomoci výkonnej moci. Právo na spravodlivý proces a na účinné opravné prostriedky zakotvené v článku 6 a 13 Dohovoru sa naďalej uplatňujú počas núdzového stavu. To znamená, že jednotlivci, ktorých sa týkajú núdzové opatrenia, musia byť schopní napadnúť tieto opatrenia súdnou cestou. Platí, že výkonnej moci môže byť poskytnutá rôzna miera voľnej úvahy v závislosti od okolností, čo však nemusí viesť k faktickému popretiu individuálnych práv. Súdny systém musí poskytovať jednotlivcom účinné prostriedky v prípade, že štátne orgány zasiahnu do ich ľudských práv. Pokiaľ žalovaný poukazuje na možnosť konania o súlade právnych predpisov, toto konanie nespĺňa štandardy vytvorené v judikatúre ESĽP pokiaľ ide o pojem účinný prostriedok nápravy, pretože takéto konanie je jednotlivcovi dostupné až od 1. januára 2025. Pokiaľ ide o článok 13 Dohovoru žalovaný nemôže odkazovať na prostriedok nápravy, ktorého použitie nezávisí od vôle jednotlivca (nepatrí medzi subjekty oprávnené začať konanie o súlade právnych predpisov), ale od úvahy orgánu verejnej moci (napríklad generálny prokurátor).

25. Žalobca vo vyjadrení poukázal na stanovisko Benátskej komisie z roku 2006 k ochrane ľudských práv v núdzových situáciách, kde uviedla: „vnútroštátne sudy musia mať úplnú jurisdikciu na preskúmanie obmedzujúcich opatrení z hľadiska ich zákonnosti a oprávnenosti a ich súladu s príslušnými ustanoveniami Dohovoru“. Uvedené sa podľa Benátskej komisie plne vzťahuje aj na núdzové opatrenia prijaté v súčasnej kríze Covid-19. Žalobca súhlasil s tvrdením žalovaného, že niektoré akty týkajúce sa stavu núdze, najčastejšie jeho vyhlásenie samo, môžu byť vylúčené z preskúmania súdnou cestou alebo môžu byť predmetom iba obmedzeného (formálneho) preskúmania. Súdnictvo môže navyše výkonnému orgánu v rozhodovacom procese poskytnúť väčšiu diskrečnú právomoc pri prijímaní opatrení potrebných na zvládnutie núdzového stavu. Žalobca pripomína, že stanovisko Benátskej komisie ďalej vo vzťahu k súdnictvu pokračuje tak, že nikdy nesmie nechať výkonný orgán konať bez akýchkoľvek obmedzení a akejkolvek kontroly. Navyše, vnútroštátne sudy sú povinné postupovať v konaniach v súlade s dlhodobou judikatúrou ESĽP k článkom 6 a 13 Dohovoru.

26. Ďalej vo vyjadrení uviedol, že žalovaný sa v svojej duplike snaží navodiť ilúziu toho, že vydávanie (normatívnych) správnych aktov nie je výsledkom administratívneho konania. Nepridáva však zodpovedajúcu právnu argumentáciu, ani vysvetlenie, resp. určenie toho, o aké konanie podľa názoru žalovaného ide. Navyše sa v argumentácii účelovo, ale nesprávne odvoláva na vydávanie nariadení, s cieľom odôvodniť postup pri vydávaní dotknutých uznesení. Takýmto zmačočným spôsobom prichádza podľa žalobcu k záveru, že uznesenia podliehajú prieskumu Ústavného súdu SR, ku ktorému však fyzická osoba v súčasnosti nemá priamy prístup bez úplného vyčerpania iných právnych prostriedkov.

27. Žalobca namietal aj žalovaným priložený nález Ústavného súdu SR, pretože žalovaný podľa jeho názoru neodôvodnil jeho priamy či nepriamy súvis so svojou argumentáciou. Z predmetného nálezu má žalobca za to, že vláda SR je Ústavným súdom SR akceptovaná ako účastník súdneho konania, vláda SR sa tomu vôbec nevyhýba(la), pričom toto jej konanie je v absolútnom rozpore s replikou, v ktorej sa účelovo snaží navodiť ilúziu, že vládu SR nie je možné žalovať, resp. je u nej nedostatok právnej subjektivity byť pasívne legitimovanou stranou.

28. Nesúhlasil ani s argumentáciou žalovaného, že opatrenia (formou uznesení) vlády SR sú používané výnimočne a reaguje nimi na nepredvídateľné a zložité situácie. Tvrdil, že žalovaný za celý čas vyhlásenia núdzového stavu mal dosť priestoru na to, aby potrebné opatrenia boli prijímané a uplatňované v súlade s princípmi demokracie a materiálneho právneho štátu, ako aj vedeckými a empirickými poznatkami.

29. Vo svojom vyjadrení poukázal aj na situáciu v iných krajinách EÚ, kde bolo prijatých množstvo rozhodnutí, pričom uviedol nasledovné:

„a) Nemecký spolkový najvyšší súd už v marci 2020 rozhodol, že úplný zákaz náboženských obradov predstavuje zásah do základných práv, pričom je potrebné povoliť také výnimky, ktoré zabezpečia dostatočnú ochranu pred infekciou - rozhodol tak po tom, ako Dolné Sasko zakázalo piatkové obrady počas Ramadánu a poukázal na to, že zníženie rizika infekcie sa dá dosiahnuť napr. obmedzením spevov, prekrytím dýchacích ciest a rozostupmi.

b) V decembri 2020 belgický správny súd rozhodol, že úplné uzatvorenie miest na náboženské obrady nie je v súlade s princípom proporcionality a nariadil, aby administratívne opatrenia boli upravené do tej podoby, aby sa náboženské obrady mohli konať za prísnych hygienických podmienok.

c) V ďalšom rozhodnutí Štátna rada vo Francúzsku 29. novembra 2020 dospela k názoru o protiprávnosti plošného limitu 30 ľudí bez ohľadu na veľkosť chrámu.“

30. Žalobca sa vyjadril aj k neexistencii administratívneho spisu žalovaného, pričom uviedol, že ak žalovaný nemá žiaden spis, ktorý by obsahoval informácie materiálne odôvodňujúce vydané uznesenia a prijaté opatrenia, svojím postupom spôsobuje nepreskúmateľnosť takýchto rozhodnutí a zásadne svojím konaním spochybňuje odôvodnenosť svojho konania a prijatých opatrení, resp. preukazuje absolútnu svojvôľu nemajúcu akékoľvek opodstatnenie v demokratickej spoločnosti.

31. Z uvedeného mal žalobca za to, že v zahraničí sa súdy opatreniami výkonnej moci zaoberajú a hodnotia ich primeranosť a na rozdiel od vlády SR vo svojich rozhodnutiach zohľadňujú aj stav už existujúcich vedeckých poznatkov. Na svojej žalobe a jej dôvodoch zotrval.

32. Vyjadrenie žalobcu bolo doručené žalovanému na vedomie dňa 17.05.2021. Žalovaný sa k nemu nevyjadril.

V. Právne závery správneho súdu

33. Podľa § 2 ods. 1 Správneho súdneho poriadku, v správnom súdnictve poskytuje správny súd ochranu právam alebo právom chráneným záujmom fyzickej osoby a právnickej osoby v oblasti verejnej správy a rozhoduje v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.

34. Podľa § 2 ods. 2 Správneho súdneho poriadku, každý, kto tvrdí, že jeho práva alebo právom chránené záujmy boli porušené alebo priamo dotknuté rozhodnutím orgánu verejnej správy, opatrením orgánu verejnej správy, nečinnosťou orgánu verejnej správy alebo iným zásahom orgánu verejnej správy, sa môže za podmienok ustanovených týmto zákonom domáhať ochrany na správnom súde.

35. Podľa § 3 ods. 1 písm. a) Správneho súdneho poriadku, na účely tohto zákona sa rozumie administratívnym konaním postup orgánu verejnej správy v rámci výkonu jeho pôsobnosti v oblasti verejnej správy pri vydávaní individuálnych správnych aktov a normatívnych správnych aktov.

36. Podľa § 3 ods. 1 písm. b) Správneho súdneho poriadku, na účely tohto zákona sa rozumie rozhodnutím orgánu verejnej správy správny akt vydaný orgánom verejnej správy v administratívnom konaní, ktorý je formálne označený ako rozhodnutie alebo je za rozhodnutie považovaný podľa osobitného predpisu a zakladá, mení, zrušuje alebo deklaruje práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzickej osoby a právnickej osoby, alebo sa jej priamo dotýka.

37. Podľa § 3 ods. 1 písm. c) Správneho súdneho poriadku, na účely tohto zákona sa rozumie opatrením orgánu verejnej správy správny akt vydaný orgánom verejnej správy v administratívnom konaní, ktorým sú alebo môžu byť práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzickej osoby a právnickej osoby priamo dotknuté.

38. Podľa § 6 ods. 1 Správneho súdneho poriadku, správne súdy v správnom súdnictve preskúmajú na základe žalôb zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy, opatrení orgánov verejnej správy a iných zásahov orgánov verejnej správy, poskytujú ochranu pred nečinnosťou orgánov verejnej správy a rozhodujú v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.

39. Podľa § 7 písm. h) Správneho súdneho poriadku, správne súdy nepreskúmajú rozhodnutia, opatrenia, rozkazy, nariadenia, príkazy a pokyny, personálne rozkazy a disciplinárne rozkazy orgánov verejnej správy, ktorých preskúmanie vylučuje osobitný predpis.

40. Podľa § 97 Správneho súdneho poriadku, ak tento zákon neustanovuje inak, správny súd kedykoľvek počas konania prihliada na to, či sú splnené podmienky, za ktorých môže správny súd konať a rozhodnúť (ďalej len "procesné podmienky").

41. Podľa § 98 ods. 1 písm. g) SSP, správny súd uznesením odmietne žalobu, ak je neprípustná.

42. Podľa § 99 písm. b) SSP, správny súd konanie uznesením zastaví, ak zistil taký nedostatok procesnej podmienky konania, ktorý nemožno odstrániť, a nebol dôvod na odmietnutie žaloby podľa § 98 ods. 1.

43. Podľa čl. 1 ods. 1 veta prvá Ústavy SR, Slovenská republika je zvrchovaný, demokratický a právny štát.

44. Podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

45. Podľa čl. 46 ods. 2 Ústavy SR, kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd.

46. Podľa článku čl. 108 Ústavy SR, vláda Slovenskej republiky je vrcholným orgánom výkonnej moci.

47. Podľa článku čl. 119 písm. n) Ústavy SR, vláda rozhoduje v zbere o návrhu na vyhlásenie vojnového stavu, o návrhu na nariadenie mobilizácie ozbrojených síl, o návrhu na vyhlásenie výnimočného stavu a o návrhu na ich skončenie, o vyhlásení a skončení núdzového stavu.

48. Podľa článku čl. 124 Ústavy SR, Ústavný súd Slovenskej republiky je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

49. Podľa článku čl. 129 ods. 6 Ústavy SR, Ústavný súd rozhoduje o tom, či rozhodnutie o vyhlásení výnimočného stavu alebo núdzového stavu a na toto rozhodnutie nadväzujúce ďalšie rozhodnutia boli vydané v súlade s ústavou alebo s ústavným zákonom.

50. Správny súd v súlade s ust. § 97 SSP primárne skúmal splnenie zákonných procesných podmienok, aby mohol vo veci konať a rozhodnúť.

51. V preskúmvanej veci je kľúčovou prípustnosť preskúmateľnosti uznesenia vlády Slovenskej republiky č. 30 zo dňa 17. januára 2021 a uznesenia vlády Slovenskej republiky č. 44 zo dňa 20. januára 2021, ktorými boli s účinnosťou od 27. januára 2021 podľa čl. 5 ods. 4 ústavného zákona č. 227/2002 Z. z. o bezpečnosti štátu v čase vojny, vojnového stavu, výnimočného stavu a núdzového stavu v znení neskorších predpisov, obmedzené na území Slovenskej republiky sloboda pohybu a pobytu, tak ako je to bližšie popísané v časti I. tohto uznesenia.

52. Podľa ustanovenia článku 6 ods. 2 písm. a) Zákona o bezpečnosti štátu, vláda zodpovedá za obranu a bezpečnosť štátu, pričom podľa ustanovenia článku 1 ods. 3 Zákona o bezpečnosti štátu pod pojem bezpečnosť štátu patrí okrem iného aj ochrana života a zdravia osôb. Okrem toho vláda podľa článku 6 ods. 2 písm. f) Zákona o bezpečnosti štátu prijíma opatrenia na zmiernenie a odstraňovanie škôd a iných následkov spôsobených v čase vojny, vojnového stavu, výnimočného stavu a núdzového stavu. Zákon o bezpečnosti štátu výslovne v čl. 5 nestanovuje, ktorý štátny orgán má právomoc obmedzovať základné práva a slobody počas núdzového stavu a akým formálnym aktom tak má urobiť. Jazykovým a systematickým výkladom dotknutých ustanovení Zákona o bezpečnosti štátu je však možné dospieť k záveru, že touto právomocou v čase núdzového stavu disponuje vláda.

53. Správny súd považuje za potrebné v tejto súvislosti poukázať na rozlíšenie pojmu ukladanie povinností a úpravy medzí práv a slobôd, to znamená, vymedzenie základných práv a slobôd, vrátane mož-

ností ich obmedzenia. Pod obmedzením práva sa rozumie taký zásah do práva, ktorý zúži hranice, ktorými je právo vymedzené. Z článku 13 ods. 2 Ústavy SR vyplýva, že medze základných práv a slobôd možno upraviť za podmienok ustanovených touto ústavou výlučne formou zákona. Citovaný článok ústavy má na mysli normatívne obmedzenie základných práv a slobôd, teda vytvorenie materiálnych podmienok obmedzenia základných práv a slobôd v zákone, po splnení ktorých je možné realizovať obmedzenie základného práva alebo slobody aj v aplikačnej praxi. Tento záver vyplýva z nadväzujúcich ustanovení článku 13 ods. 3 a 4 Ústavy SR upravujúcich podmienky obmedzenia základných práv alebo slobôd. Zákon, ktorý primárne upravuje právomoc vlády v čase vyhláseného núdzového stavu obmedziť základné práva a slobody je Zákon o bezpečnosti štátu, ktorý v čl. 5 ods. 3 taxatívne vymenúva základné práva a slobody, ktoré vláda môže počas núdzového stavu obmedziť, prípadne aké povinnosti môže uložiť a zároveň vládu pri obmedzovaní práv a slobôd a ukladaní povinností limituje rozsahom, časom a postihnutým územím. Rozhodnutím vlády o obmedzení základných práv a slobôd, resp. uložením povinností vládou v zmysle čl. 5 ods. 3 Zákona o bezpečnosti štátu nejde o ukladanie (normatívne) novej povinnosti, ako to predpokladá čl. 13 ods. 1 Ústavy SR, ale len o obmedzenie už existujúcich práv a slobôd a o možnosť vyžadovať splnenie zákonom uložených povinností, ktoré sú potrebné na odvrátenie krízovej situácie, pričom tieto kompetencie vlády upravuje okrem Zákona o bezpečnosti štátu napr. aj zákon č. 387/2002 Z. z. o riadení štátu v krízových situáciách mimo času vojny a vojnového stavu v znení neskorších predpisov. Ide teda o aplikáciu práva vyjadreného v Ústave SR, ústavných zákonoch a zákonoch, ktoré vláda robí v rámci svojej Ústavou SR a Zákonom o bezpečnosti štátu zverenej právomoci.

54. Primárne bolo povinnosťou súdu v rámci skúmania procesných podmienok zaoberať sa otázkou prípustnosti preskúmania napadnutých uznesení vlády SR podľa Správneho súdneho poriadku. K uvedenému je nutné sa zaoberať formou rozhodnutí vlády, ktorými obmedzila základné práva a slobody. Zákon č. 575/2001 Z. z. o organizácii činnosti vlády a organizácii ústrednej štátnej správy v znení neskorších predpisov (ďalej len „Zákon o organizácii činnosti vlády“) v § 1aa ustanovuje, že vláda rozhoduje spravidla formou uznesenia vlády; uznesenie vlády nepodlieha preskúmaniu súdom, ak osobitný predpis neustanovuje inak. Vláda rozhoduje ako kolektívny orgán, ktorý musí svoju vôľu (rozhodnutie) navonok vyjadriť v určitej forme, ktorou je spravidla uznesenie vlády, tak ako to predpokladá aj Zákon o organizácii činnosti vlády. Zákon o organizácii činnosti vlády priamo vylučuje v ust. § 1aa preskúmanie uznesenia vlády v správnom súdnictve podľa Správneho súdneho poriadku. V tejto súvislosti je potrebné rozlíšiť uznesenie vlády ako akt vrcholného orgánu výkonnej moci smerujúci do vnútra výkonnej moci, ktorým vláda riadi ministerstvá a ostatné ústredné orgány štátnej správy v rámci výkonnej moci a uznesenie vlády vydané podľa čl. 5 Zákona o bezpečnosti štátu, kde má vláda v čase vyhláseného núdzového stavu právomoc obmedzovať základné práva a slobody v rozsahu a za podmienok určených týmto ústavným zákonom. Prvá skupina uznesení vlády, ktorými vláda organizuje, zjednocuje a kontroluje činnosť orgánov štátnej správy, je vylúčená zákonom z prieskumu v správnom súdnictve, rovnako tak uznesenia vlády o vyhlásení, resp. skončení núdzového stavu alebo obmedzení základných práv a slobôd v čase núdzového stavu, vydané podľa Zákona o bezpečnosti štátu. Otázkou povahy rozhodnutia vlády sa zaoberal už skôr Ústavný súd SR. Z uznesenia Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 514/2013 zo dňa 22.11.2012 vyplýva, že uznesenie vlády je vo všeobecnosti len interným aktom riadenia adresovaným členom vlády (a ostatným ústredným orgánom štátnej správy), prípadne im podriadeným orgánom štátnej správy. Jeho účelom je určiť podmienky, ktoré majú dodržiavať tieto orgány štátnej správy pri príprave a predkladaní návrhov zákonov a iných všeobecne záväzných predpisov na rokovanie vlády. Druhá skupina uznesení, vydaných podľa čl. 5 Zákona o bezpečnosti štátu, podlieha podľa čl. 129 ods. 6 Ústavy SR preskúmaniu ústavným súdom. Na začatie konania na ústavnom súde o súlade rozhodnutia o vyhlásení výnimočného stavu alebo núdzového stavu sú aktívne legitimované podľa ust. § 189 zákona č. 314/2018 o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov tieto subjekty: a) najmenej pätina poslancov národnej rady, b) prezident, c) vláda, d) generálny prokurátor, pričom ústavný súd v tomto konaní rozhodne do 10 dní od doručenia návrhu na začatie konania. Právomoc preskúmať napadnuté uznesenia má Ústavný súd SR v konaní podľa § 189 a nasl. zákona č. 314/2018 o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov na návrh oprávnených subjektov (§ 189). Z aktuálnej judikatúry ústavného súdu sa nedá odvodiť, že by rozhodnutia vlády Slovenskej republiky, ktorými vláda realizuje svoje právomoci podľa čl. 119 Ústavy SR, boli napadnuteľné riadnymi alebo mimoriadnymi opravnými prostriedkami v rámci akéhokoľvek procesného predpisu (napr. zákon č. 71/1967 Zb. Správny poriadok; Správny súdny poriadok).

55. Za zásadné v rámci skúmania procesných podmienok správny súd považuje i posúdenie pasívnej legitímácie vlády Slovenskej republiky. Podľa názoru správneho súdu, pasívna legitímácia žalovaného

v tomto súdnom konaní nie je daná. Je tak tomu z dôvodu, že vláda SR nie je orgánom verejnej správy a napadnuté uznesenia nie sú rozhodnutím a ani opatrením v zmysle ust. § 3 ods. 1 písm. b) a písm. c) SSP a neboli vydané v administratívnom konaní v zmysle ust. § 3 ods. 1 písm. a) SSP, nakoľko vláda nie je orgánom verejnej správy, ale vrcholným orgánom výkonnej moci, ktorý stojí na vrchole rozvetvenej štruktúry orgánov štátnej správy a ako kolektívny orgán organizuje, zjednocuje, riadi a kontroluje činnosť týchto orgánov (bližšie pozri napr. rozhodnutie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 9Sžz 5/2013). Orgány verejnej správy na účely správneho súdnictva vymedzuje ust. § 4 Správneho súdneho poriadku, a to ako orgány štátnej správy, orgány územnej samosprávy, ktorými sú obce, mestá, a v hlavnom meste Slovenskej republiky Bratislave a v meste Košice mestské časti a samosprávne kraje, orgány záujmovej samosprávy, ktorým osobitný predpis zveril rozhodovanie o právach, právom chránených záujmoch a povinnostiach fyzickej osoby a právnickej osoby v oblasti verejnej správy, právnické osoby a fyzické osoby, ktorým osobitný predpis zveril rozhodovanie o právach, právom chránených záujmoch a povinnostiach fyzickej osoby a právnickej osoby v oblasti verejnej správy, štátne orgány, iné orgány alebo subjekty, ktorým osobitný predpis zveril rozhodovanie o právach, právom chránených záujmoch a povinnostiach fyzickej osoby a právnickej osoby v oblasti verejnej správy. Vláda je definovaná v čl. 108 Ústavy SR ako vrcholný orgán výkonnej moci a nespadá pod vymedzenie orgánu verejnej správy v zmysle § 4 SSP. Vláda, ako už bolo spomenuté vyššie, organizuje, zjednocuje, riadi a kontroluje činnosť orgánov výkonnej moci a vykonáva svoje ústavou priznané kompetencie (čl. 119 Ústavy SR). Ako orgány verejnej správy v zmysle § 4 SSP môžu vystupovať ústredné orgány štátnej správy, ktoré sú štátnymi orgánmi a im podriadené orgány výkonnej moci, ktoré rozhodujú o právach, právom chránených záujmoch alebo povinnostiach fyzických osôb a právnických osôb v oblasti verejnej správy. Vláda ako Ústavou SR zakotvený vrcholný orgán výkonnej moci nemôže vystupovať ako orgán verejnej správy a nie je teda v tejto právnej veci pasívne legitimovaná. V zmysle vyššie uvedeného preto nemôže dôjsť ani k žalobcom namietanému porušeniu čl. 46 ods. 2 Ústavy SR, podľa ktorého z právomoci súdu nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd, nakoľko rozhodnutie, ktoré nemôže byť vylúčené z preskúmania súdom, musí byť vydané orgánom verejnej správy, ktorým vláda nie je. Na konanie pred ústavným súdom v konaní o súlade rozhodnutia o vyhlásení výnimočného stavu alebo núdzového stavu má vláda procesnú legitimitáciu priznanú priamo zákonom, preto s ňou ústavný súd môže konať ako s účastníkom tohto konania. Preto procesná námietka žalobcu, že vláda ako žalovaný je pasívne legitimovaná aj v tomto konaní pred správnym súdom, pretože s ňou ako s účastníkom konania konal Ústavný súd SR, nie je dôvodná.

56. Pokiaľ žalobca v žalobe a vo svojich vyjadreniach argumentoval aktuálnou judikatúrou súdov Českej republiky, prípadne iných krajín, treba uviesť, že odkaz na rozhodnutia súdov Českej republiky, ako aj súdov iných krajín nijako súdy Slovenskej republiky nezaväzuje (§ 131 SSP). Slovenský právny systém a český právny systém sú si navzájom veľmi blízke, nie sú však totožné, a preto bez ďalšieho podrobného poznania právneho systému iných štátov nemožno rozhodnutia súdov Českej republiky, príp. súdov iných štátov v praxi súdov Slovenskej republiky automaticky aplikovať ako prameň slovenského práva.

57. Správny súd zároveň nad rámec nemeritórneho posúdenia veci, keďže sa jedná o výnimočnú a bezprecedentnú právnu situáciu, k žalobcom citovanej Predbežnej správe o opatreniach prijatých v členských štátoch Európskej únie v dôsledku krízy Covid-19 a ich vplyve na demokraciu, právny štát a základné práva Európskej komisie pre demokraciu prostredníctvom práva (Benátska komisia) uvádza, že prijímanie protipandemických opatrení a obmedzovanie základných práv a slobôd počas vyhláseného núdzového stavu žalovaným zvolenou formou a následné preskúmanie napadnutých uznesení žalovaného je zabezpečené Ústavným súdom SR a preskúmanie rozhodnutí vydaných na ich základe orgánmi verejnej správy (Úradom verejného zdravotníctva a regionálnymi úradmi verejného zdravotníctva) v medziach ich právomoci zabezpečuje správny súd v správnom súdnictve. Každý, kto sa cíti byť dotknutý na svojich právach napr. rozhodnutím o uložení pokuty za porušenie prijatých protipandemických opatrení, rozhodnutím o povinnosti podrobiť sa štátnej karanténe a pod. sa môže na správnom súde domáhať ochrany preskúmaním takéhoto rozhodnutia orgánu verejnej správy (bližšie pozri napríklad uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 438/2020-28 zo dňa 24.09.2020 alebo uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 410/2020-10 zo dňa 24.09.2020).

58. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti správny súd dospel k záveru, že napadnuté uznesenia žalovaného nie sú spôsobilým predmetom preskúmania správnym súdom, nakoľko ich zo súdneho prieskumu správnym súdom vylučuje ust. § 1aa Zákona o organizácii činnosti vlády a právomoc na

ich preskúmanie je Ústavou SR zverená Ústavnému súdu Slovenskej republiky v konaní o súlade rozhodnutia o vyhlásení výnimočného stavu alebo núdzového stavu podľa § 189 a nasl. zákona č. 314/2018 o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov a správny súd teda nemá ani právomoc na ich preskúmanie. Nedostatok právomoci správneho súdu je neodstrániteľnou prekážkou konania, ktorého následkom vo všeobecnosti je zastavenie súdneho konania. V posudzovanej veci správny súd po skúmaní procesných podmienok podľa § 97 SSP ale rozhodol, že žalobu žalobcu o preskúmanie zákonnosti uznesenia vlády Slovenskej republiky č. 30 zo dňa 17. januára 2021, uverejnené v Zbierke zákonov Slovenskej republiky pod číslom 8/2021 Z. z., a uznesenia vlády Slovenskej republiky č. 44 zo dňa 20. januára 2021, uverejnené v Zbierke zákonov Slovenskej republiky pod číslom 14/2021 Z. z. je potrebné podľa § 98 ods. 1 písm. g) v spojení s § 7 písm. h) SSP odmietnuť, pretože napadnuté uznesenia sú vylúčené z preskúmania správnym súdom osobitným zákonom, ktorým je ust. § § 1aa Zákona o organizácii činnosti vlády. O zastavení konania, pretože nie je daná právomoc správneho súdu na preskúmanie napadnutých uznesení žalovaného, správny súd podľa § 99 písm. b) SSP nerozhodol, pretože primárne bol daný dôvod na odmietnutie žaloby. Zároveň vec nebolo možné postúpiť na konanie Ústavnému súdu Slovenskej republiky ani inému orgánu, ktorý by disponoval právomocou na jej rozhodnutie.

59. Poukazujúc na vyššie uvedený záver správneho súdu je zrejmé, že postupom správneho súdu v prejednávanej veci a jeho rozhodnutím o odmietnutí správnej žaloby nemôže dôjsť k porušeniu zákazu „denegatio iustitiae“, teda k odmietnutiu spravodlivosti, ako argumentoval žalobca. Pod pojmom odmietnutie spravodlivosti, resp. odňatie možnosti konať pred súdom sa rozumie postup súdu, ktorým znemožnil účastníkovi konania realizáciu tých procesných práv, ktoré mu poskytuje Správny súdny poriadok (predtým Občiansky súdny poriadok), (pozri napríklad rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5 Cdo 102/2001 z 27. septembra 2001). K odňatiu možnosti konať pred súdom môže dôjsť nielen činnosťou súdu, ktorá rozhodnutiu predchádza, ale aj jeho rozhodnutím (II. ÚS 102/04). Ide napr. o prípady zastavenia konania v dôsledku nedostatku právomoci všeobecného súdu bez postúpenia veci príslušnému orgánu, čím dochádza zároveň k odmietnutiu spravodlivosti. V prejednávanej veci, ako už súd vyššie konštatoval, nie je daná právomoc správneho súdu na preskúmanie napadnutých uznesení vlády Slovenskej republiky. Právomoc preskúmať napadnuté uznesenia bola Ústavou SR zverená Ústavnému súdu SR. Odmietnutím správnej žaloby v dôsledku neodstrániteľnej prekážky konania, akým je nedostatok právomoci správneho súdu na rozhodnutie prejednávanej veci, nemôže preto dôjsť k porušeniu procesných práv žalobcu, ktoré má ako účastník konania podľa Správneho súdneho poriadku. Správny súd môže pokračovať v konaní a vec prejsť a rozhodnúť len v prípade, ak sú splnené všetky procesné podmienky konania, ktoré je správny súd povinný skúmať počas celého konania z úradnej povinnosti arobiť vhodné opatrenia na prípadné odstránenie nedostatku procesných podmienok konania, ktoré sú odstrániteľné. V prípade, že prejednaníu a rozhodnutiu veci bránia neodstrániteľné prekážky konania, ako je i tento posudzovaný prípad, nezostáva správne súdu iné, len žalobu odmietnuť, prípadne konanie zastaviť. Postúpenie veci Ústavnému súdu Slovenskej republiky, ako orgánu verejnej moci s právomocou preskúmať napadnuté uznesenia žalovaného, správnym súdom nie je možné, pretože konanie pred ústavným súdom nemožno začať tak, že všeobecný súd, do sústavy ktorých v súčasnosti patrí aj správny súd, vec postúpi ústavnému súdu (uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. PL. ÚS 12/1995 z 18. januára 1995). Ústava Slovenskej republiky v súčasnosti ustanovuje len jeden spôsob začatia konania pred ústavným súdom, a to návrh na začatie konania (článok 130 ods. 1 a 2). Uvedený spôsob začatia konania pred ústavným súdom podrobnejšie upravuje zákon č. 314/2018 o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov. Žiaden iný spôsob začatia konania pred ústavným súdom nie je možný. Z uvedeného dôvodu nemôže správny súd po odmietnutí žaloby pre nedostatok svojej právomoci postúpiť vec Ústavnému súdu SR, keďže toto konanie je možné začať len na návrh oprávneného subjektu podľa ust. § 189 zákona č. 314/2018 o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (bod 54).

60. Procesnou námietkou žalobcu týkajúcou sa neexistencie administratívneho spisu žalovaného sa správny súd nebol povinný zaoberať, pretože v tomto procesnom štádiu konania meritórne nepreskúmaval napadnuté uznesenia, ale rozhodoval o procesných podmienkach konania, ktoré musia byť bezpodmienečne splnené pre meritórny prieskum napadnutých uznesení. Pre posúdenie splnenia procesných podmienok konania nie je administratívny spis žalovaného nevyhnutný. Kompletný a zažurnalizovaný administratívny spis žalovaného tvorí podklad pre rozhodnutie správneho súdu pri meritórnom preskúmaní napadnutých rozhodnutí alebo opatrení orgánov verejnej správy. V prípade absencie administratívneho spisu žalovaného pri meritórnom preskúmaní napadnutých rozhodnutí

alebo opatrení môže správny súd vymáhať splnenie tejto povinnosti ukladaním pokút, prípadne zrušiť napadnuté rozhodnutie alebo opatrenie z dôvodu jeho nepreskúmateľnosti. Súdne konanie v prejednávanej veci však nedospelo do štádia meritórneho preskúmavania napadnutých uznesení, a keďže žalobu bolo potrebné z dôvodu existencie negatívnych procesných podmienok odmietnuť, správny súd nevyuchoval splnenie povinnosti predložiť administratívny spis žalovaným.

61. O náhrade trov konania správny súd rozhodol podľa § 170 písm. a) SSP tak, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania, nakoľko žaloba bola odmietnutá a nebol zistený žiaden dôvod pre aplikáciu ust. § 171 ods. 1 SSP, pretože žalovanému v konaní žiadne trovy nevznikli.

62. Toto rozhodnutie senát Krajského súdu v Bratislave prijal pomerom hlasov 3:0 (§ 139 ods. 4 v spojení s § 147 ods. 2 SSP).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu možno podať kasačnú sťažnosť v lehote jedného mesiaca od jeho doručenia, na Krajský súd v Bratislave.

V kasačnej sťažnosti sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 57 SSP) uviesť označenie napadnutého rozhodnutia, údaj, kedy bolo napadnuté rozhodnutie doručené sťažovateľovi, opísanie rozhodujúcich skutočností, aby bolo zrejmé, v akom rozsahu a z akých dôvodov podľa § 440 SSP sa podáva (sťažnostné body) a návrh výroku rozhodnutia (sťažnostný návrh). Sťažnostné body možno meniť len do uplynutia lehoty na podanie kasačnej sťažnosti.

V konaní o kasačnej sťažnosti musí byť sťažovateľ alebo opomenutý sťažovateľ v zmysle § 449 ods. 1 SSP zastúpený advokátom. Kasačná sťažnosť a iné podania sťažovateľa alebo opomenutého sťažovateľa musia byť spísané advokátom. Povinné zastúpenie advokátom v kasačnom konaní sa nevyžaduje, ak a) má sťažovateľ alebo opomenutý sťažovateľ, jeho zamestnanec alebo člen, ktorý za neho na kasačnom súde koná alebo ho zastupuje, vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa; b) ide o konania o správnej žalobe podľa § 6 ods. 2 písm. c) a d); c) je žalovaným Centrum právnej pomoci.